

Gena de muscelan și cârpi de vizită luminate

Tot ce ține de Muscel reprezintă o notă aparte. Aer de primăvară, mult nerv, culoare, polemică, mult dinamism, umbra de sub bătrânii castani din Grădina Merci, dar și adierea vântului serilor senine de vară, străluciri de soare, mirosul florilor de tei de pe Bulevardul Pardon sau pastelul toamnelor ce calcă muscelele unice ale ținutului scaldat de Râul Târgului...

**La început, capii orașului au fost
încântați de ideea lui Vișan.
Nu știau ce îi așteaptă.**

Era, cred, prin februarie sau martie, în 1995. M-am trezit cu vizita unui om de afaceri din Câmpulung, care avea ideea editării unei publicații muscelene. Omul era foarte documentat. Aflase, după mai multe căutări, că subsemnatul era unul dintre pușinii care aveau experiența realizării unui ziar. Cel mai mare avantaj de care dispuneam era acela că eram de origine muscelană. Mă născusem și copilărisem în oraș. Nu poate răzbi pe aceste meleaguri oricine, indiferent de domeniul în care există. Excepțiile nu fac altceva decât să confirme regula. Am acceptat oferta lui Paul VIȘAN, cu toate că aveam deja o slujbă foarte importantă la Uzinele DACIA, la care nu puteam renunța. Trebuia să îmi reorganizez timpul de care dispunem și să mă împart între DACIA și ziarul care fusese deja botezat de către proaspătul său proprietar cu numele de EVENIMENTUL MUSCELEAN. Nu am comentat această denumire, care părea a fi inspirată, timpul confirmând acest lucru. Trebuie precizat că Paul VIȘAN, un om cu experiență în afacerile cu piese de schimb și automobile ARO, avea o atracție deosebită față de tot ce înseamnă mass-media. Citea toate ziarele. Știa ce prinde și ce nu prinde la cititor.

În mai, parcă pe 12, dacă nu mă înșel, am lansat pe piața Muscelului primul număr al ziarului "Evenimentul Muscelan". S-a strâns toată lumea bună a urbei la "Ciobănașul", unde pentru prima dată, la o masă festivă din oraș, a fost organizat un bufet suedez, la propunerea mea. Maestrul Pîl (Constantin Popescu), proprietarul celebrului restaurant de la poalele parcului Țefănescu, și-a mobilizat întreg personalul, care a dovedit o înaltă clasă. Toți cei prezenți la această festivitate au lăudat inițiativa lui Paul VIȘAN și s-au arătat foarte bucuroși de modul de abordare jurnalistic al subsemnatului. S-au întrecut în laude, de la primar, pe atunci domnul OANCEA, până la viceprimar, pe atunci domnul Voinescu, și așa mai departe. Cu mulți dintre cei prezenți atunci am rămas prieten, dar cu unii am avut și dispute uneori, de exemplu cu fostul viceprimar VOINESCU, ajungând până la procese de calomnie. Din fericire, ne-am împăcat.

Regret cearta cu Mercan

Cât despre procese, nu-mi face plăcere deloc să-mi amintesc, dar am avut zeci... Cu toate acestea, nu am pierdut nici unul și de cele mai multe ori am găsit calea de împăcare cu toți cei care se consideraseră nedreptățiți, insultați sau calomniați în articolele ce vedeau lumina tiparului în cel mai controversat ziar al muscelenilor. Pentru că, de ce să nu fiu cinstit, mai exista un ziar, GAZETA de MUSCEL, al cărui proprietar și director, Corneliu MERCAN, a și intrat într-o polemică destul de aprigă cu subsemnatul. Apropos de acest episod, regret amarnic toată "lupta" cu distinsul inginer și ziarist Corneliu MERCAN, despre care aveam să constat mai târziu că este un om de toată isprava,

un bun român, cu o pregnantă genă de muscelan, sensibil la tot ce Ține de bunul mers al urbei. Îmi cer scuze și pe această cale pentru toate răutățile de care am dat dovadă în polemica dusă cu domnul Corneliu MERCAN. Desigur, mulți s-au bucurat atunci de "spectacolul" la care asistau, iar unii probabil că nu sunt foarte încântați să asiste la această nouă atitudine a mea. E problema lor.

Că veni vorba de probleme, acestea au existat și o să mai fie. Este o mare problemă să conduci un ziar local, într-o comunitate atât de mică. La Câmpulung, se zice că o vorbă aruncată în capătul bulevardului se aude aproape instantaneu în celălalt capăt de "PARDON". Pentru că, bulevardul se numește "PARDON", după cum Ție orice câmpulungean. Zice ceva la ziar despre cutare sau cutărică și apoi oricine, aproape că poate pune mâna pe cel vizat, adică îl întâlnește pe stradă, dă nas în nas cu persoana, cum se spune... Dar ce ziceți de faptul că ziaristul care scrie despre un concetățean de-al său ceva de rău riscă să se întâlnească cu acesta față în față...?

Ziaristul local are întotdeauna dușmani

E greu să faci gazetărie într-o comunitate atât de mică. Faptele reprobabile se petrec la tot pasul, frecvent, la Câmpulung, ca și pretutindeni... Ce facem? Scriem despre ele sau nu? Desigur, principala problemă este ca jurnalistul să aibă un discernământ aparte, să fie foarte documentat și să reprezinte deci, cu adevărat, o autoritate morală în zona lui de acțiune. De aceea presa locală se face foarte greu și nu poate fi de calitate decât atunci când este făcută de adevărați profesioniști.

Am tras greul începutului la ziarul **EVENIMENTUL MUSCELEAN**. Până în noiembrie 1996 am realizat număr de număr acest ziar, secondat de o adevărată doamnă, Gabriela OLTEANU, care a trebuit să facă față furcilor caudine ale socialului muscelean, domnia sa având o cu totul altă structură, mai degrabă de poetă, dar nicidecum de ziarist nevoit să scormonească în "lada de gunoi" a orașului. Mi-am făcut în primă fază foarte mulți dușmani. "Simteam nevoie să bag cuțitul în dumneata dacă îmi ieșei în cale", mi-a zis la un prîp de prietenie domnul Părăngoi, pe care îl tăvălisem rău de tot prin plumbii tipografi, ca să mă exprim metaforic. "Eu mi-am putut stăpâni furia, dar cred că există alții care chiar continuă să te urască", a continuat cel care, ulterior, mi-a devenit prieten. Așa stau lucrurile în presa locală. Am sute de exemple pe această temă, dar m-aș opri acum, un pic, la altceva.

Echipa Paul Vișan – Cătălin Butoiu a exagerat cu criticile

Spuneam că din noiembrie 1996 nu mai am de a face cu ziarul **EVENIMENTUL MUSCELEAN**. Perfect adevărat. În afara unui articol scris într-o doară acum vreo trei ani, în trecere prin Câmpulung (Ura și la gară) nu am scris un cuvîntel la acest ziar. M-am tot întâlnit cu Paul Vișan și am mai discutat despre ziar, certându-l mereu pentru modul justiciar în care face presă locală. Observam de la an la an că toți cei cu care mă întâlneam erau nemulțumiți de atacurile dure și unerori de prost gust, pe care ziarul le practica obsedant. Scandalul cu fostul primar Sorin Buta este de notorietate. De asemenea, i-am zis și lui Paul Vișan și

directorului ziarului de atunci, Cătălin Butoiu: „Ce aveți cu directorul Vocilă?” Eu cu Paul Vișan scrisesem de bine de el, îi luasem apărarea pe bază de probe într-un scandal cu fostul administrator de la "Dinicu". Ori de câte ori aveam drum prin Câmpulung, treceam pe la redacția ziarului și îl certam prietenește pe Cătălin Butoiu pentru răutatea pe care o simțeam în articolele de opinie la adresa diferitelor personalități ale urbei. Pe Cătălin Butoiu l-am descoperit prin anul 1996, urmare unei scrisori prin care cerea să fie angajat la ziar. El are un real talent de scriitor. Are un condei de excepție. Acesta este și motivul pentru care l-am recomandat lui Paul Vișan ca să preia conducerea ziarului după plecarea mea. Dar, în gazetărie, conținutul bate forma... și dacă te lași furat de condei, riști să sari calul rău de tot și poți ajunge exact unde nu-ți dorești. Nu am fost de acord nici cu politica redacțională impusă de proprietar, respectiv de Paul Vișan. Dar oamenii iubesc ziarul și continuă să-l cumpere, pentru că este ziarul cel mai apropiat de ei.

FUGA – Joc popular Îndrăgit și la Muscel

Fuga de răspundere, fuga după un post fierbinte sau măcar călduș, fuga după câștiguri imediate fără obstacole, fuga peste barierele legii, fuga la turci, fuga să mai reclamăm pe cineva, fuga să dăruim pe altcineva, fuga să otrăvim capra vecinului, fuga să ne cerem drepturi, fuga de obligații, fuga la piață, fuga după “**EVENIMENTUL MUSCELEAN**”, fuga, fuga, fuga, fuga,.....

NU MAI SUNT VREMURI DE STAT !

Suntem cuprinși de o stare ciudată de lehamite

Absenteismul la alegerile locale este, după părerea mea, un semnal de alarmă foarte grav, care avertizează asupra gradului foarte redus de conștientizare al națiunii.

Noi, românii, avem experiențe triste în acest domeniu al politicii strășului. Ne ascundem, chipurile, din lehamite, atunci când suntem chemați să ne dăm cu părerea în mod oficial. Preferăm să lăsăm timpul și vremurile să curgă, iar atunci când nu ne convine ceva, să înjurăm pe la colțuri sau oriunde găsim loc pe toboganul “democrației de tranziție”, alunecând din greșală în greșală spre victoria finală.

Vreme de 25 de ani, Ceaușescu a fost înjurat, de sus în jos și invers, dar în afară de Constantin Pârvulescu (vă mai amintiți?), nimeni nu a avut curajul să-l înfrunte pe dictator. Era mai simplu să aplauzi la un congres, decât să “te complici” criticând sau votând contra, să strici “mașina de votat în unanimitate”.

A fost însă de ajuns o scânteie, pe fondul vaporilor de carburant al nemulțumirilor generale, care plutea în coordonatele social-economic-politice. Și apoi văzut cât de repede a ars totul...

Acum, când am scăpat de dictatură, când suntem rugați să venim la vot pentru a alege, pentru a ne hotărî singuri soarta, preferăm din nou să ne ascundem, să nu ne implicăm...

Eu cred că un primar este înjurat, în primul rând, de cei care nici măcar nu s-au prezentat la vot. Este de înțeles, după cum am mai spus, faptul că mulți dintre cei care ceresc votul alegătorilor, creează o stare de lehamite, intrând uneori într-o dizgrație meritată. Dar acest fapt nu scuză electoratul de absenteismul la urne.

Uitați-vă un pic pe harta țării. Observați un fenomen cel puțin ciudat. În localități din nord-vestul țării, unde este evidentă majoritatea populației române, au ieșit câștigători reprezentanți ai U.D.M.R.-ului. Acest lucru a fost posibil în condițiile în care, maghiarii s-au dus la vot, cu mic, cu mare, votând toți, la blană, iar românii au preferat să stea acasă și să înjure în continuare.

La Câmpulung, oraș cu o populație având un grad destul de mare de omogenitate, este inexplicabilă absența de la vot a unui procent de peste 45% din electorat. Ei, bine, aceștia, sunt conștienți că vor fi primii care nu vor fi mulțumiți de noul primar ales.

Este drept că mulți se pot întreba pe cine să voteze ? Aceștia sunt dezorientați, nu sunt suficient informați și gândesc că, la urma urmei, cine-o ieși nu mai contează, că tot aia va fi...

Nu-i așa, stimabili musceleni ! Măcar că te poți duce la primarul ales cu o plângere și o să poți să-i spui: *"Domnule, eu sunt unul care te-am votat și am avut încredere în ceea ce ai promis ! Mă dezamăgești..."*. Sau poți să-i spui: *"Domnule, eu nu te-am votat, dar uite, acum observ că am greșit ! Meritați într-adevăr să fi alesul urbei !"*. Măcar numai pentru atât, și tot merită să vă prezentați la vot.

Mă bate gândul, ca după alegerea primarului, atunci când cineva se va prezenta cu vreo reclamație la ziar împotriva

primarului ales, să-i solicite să-mi arate o stampila votat pe buletinul de identitate. Dacă n-o are, atunci înseamnă că nu poate fi luată în seamă reclamația...

De ce să reclami pe cineva pentru care nu ai votat nici pentru, nici împotriva ?

Pentru a face lumină asupra unor zvonuri ce ne-au ajuns la urechi, facem precizarea că nici patronul și nici directorul ziarului nu intenționează să candideze.

La alegerile parlamentare muscelenii trebuie să voteze un candidat al lor, pentru viitorul județ Muscel

Muscelul, leagăn de istorie și civilizație, a dat țării oameni de o deosebită valoare. Am fost bucuroși să constatăm, chiar la evenimentul militar de sâmbătă, prezența unei pleiade de generali și înalți demnitari musceleni, pe scena din centrul municipiului, în fața căreia au defilat trupele militare. Citim cu plăcere file din istoria Muscelului, unde descoperim că, odinioară, județul Muscel avea deputați de doftă.

Vrem să reînființăm granițele istoricului județ Muscel. Bun. Vin alegerile mari, cele parlamentare. Am tot “bătut toba” în paginile ziarului nostru, că ar fi bine să promovăm cel puțin un deputat muscelan, candidat independent, susținut de toată suflarea Muscelului. Observ că această idee a fost preluată și de GAZETA DE MUSCEL, care chiar dacă are un tiraj de peste douăzeci de ori mai mic decât al nostru, nu credem că face rău dacă va reuși ca cele două – trei sute de cititori ai săi să promoveze ideea noastră. La alegerile din toamnă va conta orice vot.

Din păcate, formațiunile politice din zonă nu sunt prea încântate de ideea noastră, la care nu vom renunța ! În scurtă vreme vom face public o listă de personalități ale Muscelului, pe care le vom supune aprobării muscelenilor, pentru a alege cel puțin un candidat al MUSCELULUI.

Trimiteți un muscelan în Parlament dacă sunteți musceleni !

În numărul trecut îmi manifestam amărăciunea față de promisiunile pe care unii candidați le plimbă pe la nasul electoratului, cerând VOTUL făcător de minuni. Pentru că numai printr-o minune, în mod cert, poate ajunge un ins sau altul, fără capacități intelectuale pe măsură și de o moralitate îndoielnică, să ocupe un fotoliu în forul legislativ al unei țări. Partea tristă e că în România minunile se țin lanț. ^ai de acest lanț al minunilor este spânzurat, vai, chiar poporul, cel care din lipsă de informație sau... a^a, parcă atins uneori de farmede, dă cu VOTUL... în baltă. C-a^a-i vorba la români. Ce-i drept, e mult mai ușor să diagnostichezi decât să previi.

Că țara e bolnavă, se vede cu ochiul liber. Dar cum să prevenim cel puțin agravarea acestei maladii ? E vorba de virusul ură, de microbul incompetenței, de bacilul corupției, de boala invidiei, de anemia deciziilor, de lene, furt, prostituție și prostie...

Premierul Nicolae Văcăroiu a afirmat la conferința de presă de la Prefectura Argeș că *“rețetele de tip mafiot sunt foarte bine puse la punct și Statul le face față din ce în ce mai greu...”*. Păi, dacă un prim ministru se vaită că, în țara lui, mafia este atât de bine organizată, încât lupta cu ea aproape că devine inegală..., situația din țară pare să fie scăpată, cel puțin parțial, de sub controlul instituțiilor de Stat. Ce să facem ? Ne dăm și noi cu mafia ? De ce mafia e mai puternică ? Da, eu cred că premierul are dreptate. Cum să nu prindă rădăcini mafia, iar tentaculele

sale să nu se întindă în lungul și-n latul "mașinării" de Stat, când pe lângă vidul legislativ, legile date sunt făcute, de cele mai multe ori, cu dosul...

Într-o țară în care Poliția e nemulțumită de Justiție și viceversa, Garda Financiară e nemulțumită de Justiție și viceversa, Presa ajunge greu la un numitor comun, iar parlamentarii se dau pe toboganul F.P.S.-ului în jde-mii de A.G.A.-uri, cu jde-mii de S.R.L.-uri pe cap și jde-mii de muște pe cap... căci căciulile nu le-au mai încăput pe frunzi de mult... multora dintre ei. E de vină poporul cu ceva ? Eu cred că da ! Păi, cine le-a dat VOTUL ? De bine, de rău, din patru în patru ani, "arena" Parlamentului poate fi scuturată de uscături. Am spus POATE. Dar de la POATE până la fapte, e oleacă de diferență pe care numai un popor conștientizat o poate parcurge.

Aici e tot schepsisul. Cine are interes să conștientizeze poporul ? Fără îndoială că realizăm cu toții neajunsurile din jur. Dar câți dintre noi realizează cât de important este un VOT ? Cu VOTUL nostru instalăm parlamentari, Cu VOTUL nostru instalăm președintele României.

Ce ziceți, stimați musceleni, dacă am avea și noi un muscelean de-al nostru în Parlamentul României ? Uite, acum aveți ocazia să demonstrați că VREȚI, că PUTEȚI și că vă doriți JUDEȚUL MUSCEL !

Votați-l pe GHEORGHE OLARU !

El nu promite altceva decât că va rămâne muscelean.

Dumnezeu își dă, dar nu-ți bagă și-n traistă...

Istoric, județul Muscel există. Istoric există și Basarab. Tot istoric există și Negru Vodă. Istoric, Câmpulungul a fost prima capitală a Țării Românești. Avem, deci, suficiente motive să plângem unul pe umărul altuia pentru soarta de azi a ceea ce ar trebui să fie Județul Muscel. Au curs oiroaie de lacrimi în albia Râului Târgului. Am suspinat de-a tresărit Mateiașul. Hohotele noastre se propagă prin ecouri între Păpușa și lezer. Ofurile se preling peste muscele. E jale mare. Ni s-a furat istoria ? Nu, bineînțeles. Doar că nu știm unde, când și cum să plângem. Ne luăm de păr, ne ciufulim, ne băgăm degetele în ochi, ne punem poalele în cap, ne dăm huța-huța în cel mai vechi leagăn de civilizație și cultură, culcând o ureche pe umbra istoriei și una pe releul de la Măpău. Ne saltă în piepturi patriotismul local când ne calcă urbea musceleni ajunși pe scări înalte ale societății românești. Ne umflăm cu pompa genei de musceleni și apoi ne dăm de-a dura pe colinele Flămândeii sau sărim în pas de otron din Grădina Merçi în Parcul ătefănescu, cu ochii pe Bulevardul Pardon. Numărăm caprele vecinilor și construim intrigi.

În tot acest timp, vrem ca, în România de azi, județul Muscel să existe ! Cum ? Muscelenii au un singur consilier județean ales la Pitești, de către piteșteni ! Pentru alegerile parlamentare nici un partid din zonă nu a aderat la ideea promovării unui candidat muscelean în Parlament, pe listă separată, să fie votat de toată suflarea musceleană.

Cine să se bată în Parlamentul României pentru Muscel ?
Un parlamentar piteștean sau din Curtea de Argeș ?

Ziarul nostru ți-a oferit gratuit serviciile, pentru a susține până în pânzele albe, cel puțin un candidat independent muscelan, pentru Camera Deputaților.

Musceleni, cugetați adânc la propunerea noastră. De ce veți merge la vot în toamnă ? Pentru a alege candidații Argeșului ? Sau ai Muscelului ? Dacă se agreează ideea noastră, înseamnă că se vrea județul Muscel, dacă nu, NU ! Oricum, să ne amintim de zicala: "Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă ți-n traistă".

Așteptăm propunerile muscelenilor pentru doi candidați independenți, care vor fi susținuți de electoratul viitorului Județ Muscel.

În aceste zile am declanșat un amplu sondaj de opinie în rândul câmpulungenilor pe această temă. Începând cu numărul viitor al ziarului vom publica toate propunerile făcute de către cei intervievați.

Ca să-ți treacă ceva prin burtă, mai întâi trebuie să-ți treacă ceva prin cap

După cum am promis, am declanșat un sondaj de opinie în rândul muscelenilor, pentru a afla dacă este împărtășită ideea noastră cu privire la sprijinul – de către toată suflarea muscelană din județul Argeș – a cel puțin unui candidat independent pentru PARLAMENTUL ROMÂNIEI. Nu sunt deloc surprins de modul în care se pare că a fost percepută ideea noastră de către mulți din cei intervievați. Lumea nu prea ție despre ce înseamnă PARLAMENT. Culmea este că, după "Decembrie '89", explozia de informație, ca ți libertatea presei, nu a avut eficiența scontată. Ziarele cuprind, în general, multe informații utile ți analize economice sau politice, dar, câți citesc astfel de articole ? Câți dintre cei care cumpără acest ziar, pentru a vedea cine pe cine a mai omorât, sau cine pe cine a mai violat, mai au răbdare să citească ți pretinsul meu editorial ? Se spune că "totul trece prin burtă !". Este, după părerea mea, o foarte mare prostie pe care noi, românii, o vehiculăm foarte mândri ! La fel de mândri am fost ți când am acceptat idiotul proverb "Capul plecat, sabia nu-l taie" ? Ca să-ți treacă ceva prin burtă, mai întâi trebuie să-ți treacă ceva prin cap ! Dar nu gloanțe, cum i-au trecut lui Ceaușescu la Târgoviște ! Vedeti, tocmai de-aia n-a ținut mașinăria comunistă. Mergea cu "unguenta" îmbărbătare "Nici pâine fără muncă, nici muncă fără pâine !",

la care se lipea de minune “Noi muncim, nu gândim !”. Dacă nu ne trece nimic prin cap, stomacul rămâne, precis, flămând. Pâinea nu crește în pădurile prin care se ascundea odinioară Radu lu’ Anghel ! Dar MINTE se găsește, Slavă Domnului, la fiecare dintre noi, păcatul fiind acela că murim cu ea nefolosită, de cele mai multe ori ! Hai să facem un mic efort și să luăm la cunoștință faptul că PARLAMENTUL este organul reprezentativ suprem al Poporului Român și unica autoritate legiuitoare a țării, alcătuit din Camera Deputaților și Senat. Județul Argeș are dreptul la zece deputați și patru senatori, care vor fi aleși în toamnă și de către musceleni. Cu voturile muscelenilor, pot intra în Parlament trei deputați și un senator. Dar ar fi suficient și numai unul. Acesta ar avea dreptul la o inițiativă legislativă privind reînființarea județului Muscel. O inițiativă legislativă nu poate fi luată decât de deputați, senatori sau Guvern, sau de către cel puțin 250.000 de cetățeni, cu drept de vot, din cel puțin un sfert din județele țării ! Înțelegeți ce mult înseamnă un deputat?

În numărul viitor, când vom publica partea a doua a sondajului realizat zilele trecute, veți înțelege mai bine de ce am scris ce-am scris mai sus.

Harul duhovnicesc al părintelui - stareș de la Mănăstirea Slănic a croit un destin Dumnezeiesc

Doi frați din Lerești au izbândit prin credință

Bunăstarea se moștenește, în general. De la o generație la alta sunt preluate brumele de averi construite pe bază de chibzuință și pricepere. Excepțiile de la această regulă sunt destul de rare. O poveste pe această temă a reușit să-mi confirme încă o dată că semnele puterii Dumnezeiești nu conțin să apară, dar, din păcate, de cele mai multe ori, acestea sunt ignorate. Puterea de a crede în Dumnezeu nu pică din cer, la propriu, ci se câștigă prin deschiderea sufletului, prin răbdare și multă, multă iubire. Și munca vine, ca o condiție vitală, să lumineze cărările muritorilor spre tainele fericirii.

Viorica Bucurenci - o mamă dâră, care a plămădit doi frați înzestrați cu credință

Lerești, o comună plină de bogății și de oameni harnici, se situează printre localitățile cele mai prospere ale țării, dacă e să ne raportăm la venitul pe cap de locuitor în această urbe. O cetățenie de valori, din marea cetate a Muscelului. Povestea fraților Cicu, pentru că despre acești doi frați e vorba în cele ce urmează, are conotații de o înaltă vibrație sufletească..

Bucurenci Viorica a plecat de ceva vreme la odihna Cerurilor. Femeie dâră, cu credință în Dumnezeu, nu s-a lăsat îngenunchiată de sărăcia și necazurile pricinuite de viață. Cei doi băieți ai săi au beneficiat de ocrotirea sa, mai întotdeauna la limita puterilor.

Neajunsurile materiale nu i-a împiedicat însă pe cei doi frați să-și piardă credința într-o izbândă, chiar dacă au rămas orfani de tată de la 12 ani. Ei au terminat școlile amândoi. Cel mic a terminat și o facultate. Maturi, marcați de greutăți și căliți de vicisitudini, cei doi frați și-au căutat rostul, care încotro. Sute de kilometri îi despărceau până prin 1997. Fiecare își dezvoltase propria afacere.

Praznicul de la Mănăstirea Slănic a unit destinele a doi oameni puternici

Singura avere moștenită de la mamă a fost credința în Dumnezeu. Așa au ajuns amândoi la un praznic al Mănăstirii Slănic, unde aveau să stea de vorbă cu părintele - stareț Teofil. Harul duhovnicesc al părintelui Teofil i-a determinat pe cei doi frați să-și unească eforturile pentru a munci împreună. Frații Cicu s-au unit. Ei minunea nu a întârziat. Afacerile s-au concentrat de acum sub o firmă comună: Auto Com Cicu SRL Lerești. Această firmă s-a situat pe primul loc în Topul firmelor argeșene întocmit de Camera de Comerț și Industrie Argeș pe anul 1998.

Prin muncă și management călăuzit de credință s-a construit o firmă de top

Interesant, poate, pentru unii, dar cât se poate de normal pentru cei doi frați, cei peste 180 de oameni, care își câștigă existența de pe urma firmei Auto Com Cicu, nu sunt aduși niciodată la muncă în zilele de sărbători religioase. Spiritul de manageri al fraților Cicu s-a dovedit a fi de bun augur nu numai pentru ei, ci și pentru câteva zeci de angajați ai lor, care au fost

încadrați în muncă după ce rămăseseră pe drumuri, urmare restructurărilor de la ARO. Oameni cu câte 3-4 copii, fără nici o altă sursă de existență, au găsit înțelegere la frații Cicu pentru un loc de muncă.

De curând, firma Auto Com Cicu a achiziționat fosta unitate Carpați, ruptă din fosta IRTA. Această inițiativă, ca multe altele, dovedește curaj și încredere în propria lor muncă. "Am făcut credite de zeci de miliarde până acum și nu ne-a fost teamă. Reușim să ne achităm de datorii, cu toate că numai noi știm cu ce chinuri", declară la unison cei doi frați. Un contract cu celebra firmă Volvo este în derulare și, curând, parcul de mașini de la fostul "Carpați" se va înnoi. Firma Auto Com Cicu a dat astfel de lucru la încă 82 de salariați, care se vedeau amenințați cu omajul.

Frații Cicu vor construi și la Slănic

Mănăstirea Slănic nu a fost uitată de frații Cicu. Locul, unde destinele celor doi au fost unite prin harul duhovnicesc al părintelui - stareț Teofil, a beneficiat deja de câteva amenajări deosebite: "I-am promis părintelui Teofil că ne vom ocupa de drum, de amenajarea unui drum pe variantă și o să dotăm mănăstirea cu încălzirea centrală. În limita puterilor noastre, vom face cât mai multe lucruri pentru a consolida acest lăcaș Dumnezeiesc de la Slănic", afirmă, cu bucurie, frații Cicu.

Lacrimă de muscelean

Doctorul Vasile MĂNESCU O lumină eternă pentru Muscel

Lăcrimează muscelele din Măgura, Flămânda sau Măpău. Râul Târgului suspină. Bulevardul Pardon și Grădina Merci tresar de durere. Tot ce este muscelean, fie râu, fie ram, este cuprins de fiorul doliului provocat de plecarea celui care a fost și va rămâne veșnic o nestemată lumină musceleană, Vasile MĂNESCU.

Doctorul Vasile MĂNESCU. Un doctor de oameni, de suflețe, de inimi. El, cel care iubea atât de mult, care avea o inimă atât de generoasă, el, doctorul Vasile MĂNESCU, a sfârșit tocmai pentru că inima sa a încetat să mai bată. Prin vinele sale, din creștet până în tălpi, a curs adevăratul sânge nobil de muscelean. Cine altul decât un bun creștin, cu o aleasă educație, precum cel care a fost doctorul Vasile MĂNESCU, putea să păstreze fotografia părinților săi alături de o icoană, pe același perete? Își iubea părinții ca pe Dumnezeu.

Nu putea fi citită nicidecum vârsta sa adevărată. A fost tânăr mereu. A murit tânăr, foarte de tânăr. Nici o lacrimă și nici un șiroi de lacrimi nu poate astâmpăra setea de ceea ce a însemnat pentru Muscel și musceleni doctorul Mănescu.

Dorul de Vasile MĂNESCU mi-a tăiat o fărâșă importantă din răsufare, pe veci. Și Muscelul e mai sărac. Într-un fel. Pentru că doctorul Vasile MĂNESCU a plecat, dar istoria Muscelului a căpătat acum o dimensiune în plus. Și lumina sa vine. Iar noi toți trebuie să știm să luăm lumină. Veniți de luați lumină frați

musceleni! Doctorul Vasile MĂNESCU nu a murit. S-a oprit doar o inimă. Atât. Spiritul doctorului Vasile MĂNESCU a intrat în eternitate. Un spirit ca un sfenoc plin cu lumânări aprinse, așezat la capătul Muscelului.

Câmpulung în doliu

DR. VASILE MĂNESCU,
personalitate marcantă a județului,
a trecut în neînvăpă

Remember

- Fondator și director al Fundației „Sinergii Muscelene”, s-a ocupat de creșterea prestigiului școlii sanitare românești, organizând, împreună cu Școala Postliceală Sanitară „Christiana” din Pitești, sub egida M.E.N., prin Comisia Națională de Evaluare și Acreditare a Învățământului Preuniversitar și Inspectoratului Școlar Județean Argeș, seminarul „VIITORI POSIBILI în învățământul particular postliceal sanitar în contextul reformei educaționale din România”, gazda manifestării fiind chiar Școala Postliceală Sanitară „Prof. dr. Nanu I. Muscel” al cărei director a și fost.

- În cadrul școlii, pe care a condus-o ca un adevărat manager și om de ales suflet, a oferit și numeroase consultanțe în cadrul unui modern cabinet medical pe care l-a condus, fiind specialist în boli dermato-venereice.

- Doctorul Vasile Mănescu a creat cea mai modernă școală de asistente medicale. În cadrul fundației „Sinergii muscelene” funcționează, autorizată de Ministerul Învățământului Școala de asistente medicale „Prof. dr. Ion Nanu Muscel”. Preluând

numele unuia dintre exponenții școlii românești de medicină, muscelan de origine, școala de asistente medicale din Câmpulung înființată și condusă de medicul Vasile MĂNESCU, reprezintă o perlă rară pe eșichierul învățământului postliceal de specialitate. Dotarea acestei școli, construită prin eforturile proprii ale neobositului și tenace dr. Vasile Mănescu, concurează cu școli de prestigiu de acest profil, iar corpul didactic care asigură pregătirea elevilor este format din specialiști de marcă, medici cu o vastă experiență în altarul lui Hipocrate.

- În calitate de consilier local al municipiului Câmpulung și-a exprimat public opiniile față de Afacerea murdară Parcul Kretzulescu, manifestându-și indignarea față de furtul proiectului de reabilitare a parcului, comis de doi colegi de Consiliu, proiect pe care se oferise să îl realizeze fără bani, în timp ce „colegii” săi s-au luptat pentru un „ciolan” de 30.000 de dolari.

- Ca manager al școlii Postliceale „Dr. Nanu I. Muscel” din Câmpulung Muscel, a luat poziție față de faptul că, în județul nostru există o serie de școli care nu respectă legea și care, prin modul defectuos de funcționare, pun în pericol pregătirea viitoarelor cadre din domeniul sanitar și, implicit, viața oamenilor, a viitorilor pacienți.

- „Ar fi păcat să distrugem cu bună știință ceea ce Dumnezeu a făurit pentru noi și pentru toate generațiile viitoare... pentru că ne aflăm într-o zonă pomicolă, vreau să atenționez la modul cel mai serios pe acei ce folosesc sau gestionează substanțele pesticide care sunt deosebit de toxice, să respecte cu strictețe legislația care reglementează această activitate, pentru că s-au întâmplat adevărate drame familiare și chiar drame ecologice; și să se mai rețină că acestea se volatilizează relativ ușor, se amestecă cu aerul pe care îl respirăm noi, iar datorită faptului că în depresiunea orașului nostru sunt pușini curenți laterali,

acești vapori pot rămâne un timp îndelungat în acest spațiu putând realiza intoxicații grave cu caracter cronic”, spunea dr. Vasile Mănescu, colaborator permanent al ziarului PULSUL, în articolele sale prezentând pericolul real pe care îl reprezintă distrugerea cu bună știință a mediului ambiant, considerând că mediul are un rol predominant în procesul evoluției omului, care la rândul lui, ca rezultat al acestuia, reprezintă un factor important de transformare a mediului.

- Cu responsabilitate, a luat poziție față de poluarea sonică (claxonatul abuziv, traversarea orașului de către calea ferată, miile de decibeli emanați de aparatele vânzătorilor de casete audio, cheflii sau sălbaticii care mișună în adevărate hoarde noaptea prin oraș și scot urlete înspăimântătoare, „maniacci care se mândresc că au casetofon, și ca mândria lor să fie și mai elocventă scot aparatele pe fereastră, le dau la maxim ca să audă tot cartierul muzica lor penibilă, uneori chiar porno”).

- Un alt aspect pe care l-a abordat în articolele sale a fost cel legat de spațiile de protecție sanitară: „Este vorba de spațiile verzi ale orașului începând cu cele din vechile parcuri și terminând cu cele dintre blocuri. Cum arată astăzi frumoasele noastre parcuri de altădată (parcul Ștefănescu, parcul Mirea, parcul Krețulescu cu vestitele sale băi, grădina publică cu minunatul chioșc de fanfără, ca și spațiile dintre blocuri, o știe toată lumea. În loc să miroși o floare sau să-ți delectezi privirea cu lucruri frumoase, vezi diverse parcuri care mai de care mai urâte, în aceste parcuri cotește de porci improvizate complet insalubre, cu câte 2-3 câini păzitori, zeci de șobolani și mii de muște ce transportă de acolo în locuințele din apropiere o mare varietate de microbi. Și astfel, spațiul de protecție sanitară devine dintr-o dată o sursă importantă de posibile epidemii. În goana după profituri ușoare, mulți locatari ai orașului care sunt

posesori de suprafețe de teren în intravilan, au închiriat aceste spații locatarilor de la blocuri care au instalat sute sau chiar mii de cotețe insalubre în tot orașul, care emană mirosuri foarte urâte și foarte dăunătoare, pentru că se știe precis că materiile fecale ale porcilor conțin substanțe foarte toxice care favorizează apariția cirozei la ficat. Lucrătorii din crescătoriile de porci sunt foarte expuși și fac în procent mare ciroze. La acestea se mai adaugă coloniile de obolani cu toate dezavantajele și miile de muște care îți aduc aportul lor la starea de sănătate a mediului în care trăim. Nu suntem împotriva porcilor și nici a crescătorilor de porci, dar suntem pentru respectarea normelor de igienă ce se impun în aceste situații și pentru a ne respecta unii pe alții. Legea sanitară care reglementează aceste aspecte poate fi aplicată de Sanepidul orașului, de Circa Sanitar-Veterinară, de Primărie, de către sectoristul de Poliție, iar în ultimă instanță de către Inspectoratul de Mediu. Să vedem cine se grăbește să o facă. Pentru că vorbim de curățenia orașului trebuie să amintim de tomberoanele acelea mari care zac cu săptămânile negolite și se împuț sau sunt răvășite de pisici și câini vagabonzi sau de vacile din noua rasă "vaca de tomberon". Nu trebuie să trecem cu vederea nici remorcile cu care Edilul transportă reziduurile menajere și care sunt complet necorespunzătoare, lăsând să se împrăție o cantitate importantă din acestea pe străzi de parcă am vrea intenționat să ne batem joc de sănătatea noastră", scria dr. Vasile Mănescu.

- Ca medic dermatolog, cu o îndelungată experiență profesională, s-a asociat aceluia care, pe bună dreptate, au susținut înființarea bordelurilor, considerând că acestea ar trebui să apară ca niște instituții bine și legal organizate, de pe urma cărora societatea ar avea foarte mult de câștigat.

Slujba de înmormântare va avea loc la Biserica Sfântul Nicolae din Câmpulung, sâmbătă 16 decembrie, la ora 12,00, iar înmormântarea la Cimitirul Grui.

Gicu Dobrin a băgat Muscelul în "A"

Aproape patru mii de musceleni adevărați au luat cu asalt, umplând până la refuz stadionul ASTRA din inima găzarilor. Suporterii brașoveni au ocupat locurile rămase libere, dar care le-au ajuns. Copaci, garduri și câteva scaune în tribuna oficială. Acolo era și dl. Giuvelcă. Primarul, ba ! Viceprimarul, ba ! Comandantul Poliției Municipiului Câmpulung, da. Dar să trecem mai departe. Suporterii musceleni au fost la înălțime pe tot timpul meciului, dar și după. 15 autobuze au fost puse la dispoziție de Uzina ARO. În pauza meciului, l-am întrebat de pronostic pe managerul ARO. "Avem șanse. Jocul e bun. Sperăm. Sperăm să câștigăm". Atât am putut smulge de la dl. Giuvelcă, suporterul și sponsorul numărul unu al Muscelului. Pe dealul Cetățenilor ne-a ieșit o bătrână cu plin. La dus. "Câștigați maică!". Așa ne-a zis femeia, care ținea în mâini două găleți pline cu apă. Și uite așa, a dat gol COMAN. Un gol pentru nunta de duminică de la Bilcești. Nu știm ce dar va primi de la nașul Solomon, cum nu știm nici care este prima de joc. Nici nu ne interesează. Sperăm să fie pe măsura victoriei. Și mai sperăm ca numărul sponsorilor să sporească. Conducerea DACIEI ne-a declarat că a renunțat la ideea DURDUN. Trompete, tobe și multe alte arme de atac la poarta ICIM-ului, au fost folosite cu măiestrie de luptătorii din tribună. "Publicul a fost al

doisprezecelea jucător”. Aşa ne-a declarat Oblemenco după meci. Ochelarii fumurii l-au protejat de soare, dar nu şi de emoţii. Avea lacrimi în ochi. Lacrimi de bucurie şi de fericire. Când l-a schimbat pe MUTU, i-a strigat acestuia: “Tu nu eşti sănătos, mă ! Vrei să-ţi baţi joc de munca mea ?”. Cine a fost la Ploieşti, ştie despre ce e vorba... După meci, braşovenii erau la pământ. E greu să pierzi. Dar şi să câştigi. Ai noştri plângeau ca nişte copii. “Bravo, bă copii, bă ! Bravo !”. Aşa le-a strigat Oblemenco. Până şi Gicu Dobrin, cât e el de versat în a câştiga şi a promova echipe, avea lacrimi în ochi de fericire. Antrenorul Tănăsescu a înregistrat un record în premieră absolută. A băgat în “A” două echipe din aceeaşi serie. Şi pe MOTRU şi pe ARO. Tur şi retur. În numerele viitoare vom reveni cu declaraţii ample ale antrenorilor, jucătorilor, conducerii tehnice şi ale sponsorilor. Joi s-a dat chef mare, dar meritat, la “Ciobănaşul” domnului Pîl Popescu. A spart câteva flacoane de penicilină. Domnul Pîl e tare, inimos şi simpatic. După meci, dl. Giuveldă ne-a declarat, chiar la centrul stadionului: “Sunt fericit. Sunt foarte mulţumit de echipă şi de portari”. După ora 12 noaptea, jucătorii şi staff-ul echipei au descins la “Ciobănaşul”. Jucătorii jucau jos, cu nevestele sau prietenele. Sus, savurau victoria, cei de la conducerea echipei şi a uzinei ARO. Dl. Giuveldă a plecat primul. Gicu Dobrin a băut numai cafea şi apă minerală. Totul a fost decent. Dar despre culise, dacă vă interesează, urmăriţi numerele viitoare ale ziarului nostru. Ce mai contează 300 lei pe săptămână!

Emil Constantinescu, la nervi, face propuneri pentru preşedinţia României

L-am cunoscut personal pe distinsul profesor Emil Constantinescu, preşedintele Convenţiei Democratice din România şi am profitat de amabilitatea dânsului punându-i următoarea întrebare: “Ce previziuni că va fi în România peste un an ?”. Întrebarea mi-a fost sugerată de domnia sa, care precizase că a ştiut cu un an înainte de evenimente ce se va întâmpla în Iugoslavia. Răspunsul a venit prompt: “Voi fi preşedintele României şi România va fi un Stat civilizat şi prosper”. Am remarcat amabilitatea profesorului Emil Constantinescu, nu şi modestia... În dialogul cu candidatul la preşedinţia României am îndrăznit să-i sugerez să renunţe la modul ironic în care îşi abordează contracandidaţii, propunându-i, totodată, să afişeze mai multă modestie, să fie mai popular şi să nu trădeze o atitudine foarte intransigentă. Spre surprinderea mea, posibilul preşedinte al României şi-a ieşit foarte uşor din pepeni, replicându-mi că nu vrea să fie un Iliescu II, propunându-mi să candidez eu la preşedinţie, asigurându-mă de faptul că mă va susţine ! Unde dai şi unde crapă... Probabil că voi reveni şi cu alte amănunte.

IOANA din MUSCEL a spart tiparul la ROBINGO

Micușoara Ioana Zeneida Pop este elevă la Școala Generală nr. 3 din Câmpulung. Născută la 25 decembrie 1983, în ziua de Crăciun, zodia Capricorn, locuiește pe str. Lt. col. Ene POP, nume al celui ce a fost unul dintre marii eroi de război din Muscel, frate al bunicului dinspre tatăl Ioanei. Mama, Angela Mariana, este șefa Oficiului Juridic de la uzinele ARO. Tatăl, Ion, este pensionar pe caz de boală. Ioana este nepoata celebrei profesoare Zeneida POP de la Liceul "Dinicu Golescu". Contactată de noi, Ioana ne-a declarat că citește cu plăcere ziarul nostru împreună cu întreaga familie. A acceptat bucuroasă să devină colaboratoarea ziarului "EVENIMENTUL muscelan". Emisiunea ROBINGO de duminică seara a urmărit-o la televizorul câștigat. (Emisiunea a fost realizată vineri, înregistrată și transmisă duminică). Vom reveni cu un interesant interviu. Bravo IOANA !

Care au fost "chinurile facerii" Colegiului Universitar de la Câmpulung

**Declarație făcută în exclusivitate pentru
"EVENIMENTUL muscelan" de către rectorul
Universității din Pitești, prof. univ. dr. GHEORGHE
BARBU**

"Sunt la conducerea Universității din Pitești începând din luna aprilie 1996. Cum era obișnuit, după alegeri am mers la minister să mă prezint ministrului învățământului, care urma să îmi dea ordin de numire. În momentul în care mă pregăteam să intru la ministru, mi-a căzut în mână un material prin care Universitatea din Târgoviște se plânga la Ministerul Învățământului că nu găsește înțelegere pe plan local (adică la Inspectoratul Școlar Argeș și Consiliul Local Câmpulung), pentru a prelua clădirea Liceului de fete în vederea înființării unor facultăți. Această știre, pentru mine a fost ca o lovitură în moalele capului, în sensul că mă gândeam că la Pitești nu s-au găsit niciodată niște oameni care să ia această inițiativă. Muscelul

este, totuși, în Argeș - și la Pitești există Universitate de peste 30 de ani (din 1963) - iar Universitatea din Târgoviște este înființată în 1991. Deci, o universitate foarte tânără, neexperimentată, cu cadre împrumutate, se extinde și în județul Argeș. Din acel moment, în mine s-a declanșat ambiția de a crea la Câmpulung un nucleu al învățământului superior.

Reîntors la Pitești, primul lucru pe care l-am făcut, fiind invitat la Comisia Administrativă a județului, am blocat orice posibilitate a Universității din Târgoviște de a obține spațiile, care și așa nu se înghesuia nimeni să i le acorde. Am prezentat această problemă în plenul Comisiei Administrative a județului Argeș și am blocat total situația. Dintr-o discuție pe care am avut-o cu domnul prefect, dânsul s-a arătat interesat și am convenit împreună ideea de a înființa la Câmpulung o secție a Universității din Pitești. Am purtat o discuție și cu domnul Oancea, fostul primar. Dânsul s-a arătat deschis față de această idee. Am fost contactat (după ce s-a auzit de această inițiativă) de domnii profesori Popescu Argeșel, Trâmbaciu Ștefan și Ciotei Ion. Dumnealor, într-adevăr, au fost în tratative cu Universitatea din Târgoviște și întocmiseră dosare care urmau să fie înaintate de către Universitatea din Târgoviște la Consiliul Național de Evaluări și Acreditare Academică (C.N.E.A.A.) în vederea obținerii unor secții ale Universității din Târgoviște la Câmpulung.

Eu am discutat cu dumnealor și au fost de acord să nu mai continue activitatea cu Târgoviștea, mi-au adus dosarele, le-am refăcut, dumnealor au obținut bani (pentru că aceste dosare, pentru a fi analizate de C.N.E.A.A. se percepe o taxă) și dosarele au fost înaintate de către Universitatea din Pitești și nu de către cea din Târgoviște. Timpul fiind scurt, aceste dosare n-au fost luate în discuție la C.N.E.E.A. și, în consecință, nu se

puteau primi cifre pentru specializările solicitate în anul universitar 1996-1997. Atunci, am discutat aceste probleme la minister și am găsit înțelegerea necesară pentru a înființa la Câmpulung două secții ale Colegiului Universitar din Pitești. Prima a fost secția de institutori și a doua de contabilitate, gestiune și control financiar. Aceste secții, așa cum se știe, au o durată scurtă de încalzire, și anume 3 ani."

Rectorul Universității din Pitești, prof. univ. dr. Gh. Barbu, ne-a spus totul despre COLEGIUL DE LA CÂMPULUNG

Prefectul C. Nicolescu are primul merit în înființarea Colegiului de la Câmpulung

“Colegiul va funcționa temporar în localul ^acolii Normale din Câmpulung, urmând ca, pe măsura eliberării spațiului, să funcționeze în clădirea actualului Liceu de fete. Deci, studenții din anul I își vor desfășura activitatea în spații puse la dispoziție de ^acoala Normală și vor servi masa la cantina ^acolii Normale. Încadrarea pentru predarea orelor la aceste secții este deja făcută. O parte din profesori sunt de la Universitatea din Pitești (conferențiar universitar doctor Găitănanu ^atefan, la Limba Română, conferențiar universitar doctor Radovici Paul, la Matematică, ^oeful Catedrei de Matematică din Universitatea noastră). Din Câmpulung, directorul ^acolii Normale, prof. Bercu, va preda Muzica; Desenul și limbile străine vor fi predate de un cadru de la ^acoala Normală; Geografia, de Popescu Argeșel; la Istorie - Trâmbaciu, la Economie - Ciotei (doctor în economie).

Aceste două secții nu mai funcționează la Pitești, ci numai în Câmpulung, și se subordonează Universității din Pitești - Colegiul Universitar, care mai are și alte secții (Mecanică, Electronică). Un absolvent al Colegiului Universitar poate continua (susținând diferențele) la forma de învățământ de 4

sau 5 ani. Forma de învățământ seral mai există numai în anii mari, nu mai avem în anii mici, pentru că, nemaifiind obligatorie frecvența (studenții sunt obligați să vină doar la laboratoare), atunci studentul poate să-și organizeze timpul cum vrea, să ajungă la cursurile care-l interesează. Deci, nu mai e obligatorie prezența la cursuri și seminarii, doar la laboratoare.

Acesta a fost, să zicem, un scurt istoric. Trebuie subliniat că în toată această perioadă am beneficiat de sprijinul deosebit al domnului prefect al județului Argeș, Constantin Nicolescu. Dânsul a fost “trup și suflet” pentru ideea de a înființa la Câmpulung aceste specialități. Directorul Colegiului este conferențiar universitar doctor Dumitru Cristea”.

Am căutat prefectul și am dat de un om

Mi-am făcut datoria de a bate la ușa prefectului, cu riscul de a deranja, pentru a-i lua un interviu de interes muscelean, ca să-i spun așă... Era normal ca prin ziarul nostru să aflăm cât mai multe lucruri de la prefectul CONSTANTIN NICOLESCU, acesta fiind și muscelean. Așadar, l-am căutat pe prefect, despre care mai știam și faptul că are două licențe și este doctorand în "Relații internaționale". Cât ai fi de tupeist, bunul simț și chiar un soi de instinct de conservare îți creează, vrei-nu vrei, o anumită stare emoțională atunci când intri în biroul unui prefect. De această stare nu am scăpat nici eu, însă nu am fost împiedicat în nici un fel să pot realiza un interviu. Deci eu eram cel care puneam întrebări, și nu prefectul. Nu sunt sigur că intușii unde vreau să ajung.

Ei, bine, vreau să vă spun că prefectul, înainte de toate este om. Un om, ca toți oamenii, care mai prind și câte un guturai. Da, prefectul era într-adevăr răcit cobză, cum se spune în popor. Ar fi putut sta acasă sau ar fi putut să amâne acest interviu. Nu a făcut nici una, nici alta. Uite, de asta am tras eu concluzia că am căutat prefectul și am dat de un OM.

Suta "Jurnalului de Argeș" și muscelenii argeșeni

"Jurnalul de Argeș", o publicație cu coloană vertebrală și cu un cap de toată isprava, și-a aniversat suta de apariții pe 8 MARTIE a.c., într-un cadru plin de greutate. Mai marii, greii administrației municipiului reședință din județ, în frunte cu stafful prefecturii, respectiv subprefect și prefect, au luat parte la sărbătoarea stimașilor noștri colegi. Pe lângă puterea administrativă, au răspuns prezent la această manifestare o serie mică (**dar de calibru maxim**) de personalități marcante ale vieții culturale, economice și politice din Argeș. Întreaga presă locală a fost de față prin reprezentanții săi, în calitate de invitați, în semn de fraternitate și fair-play (**caracteristică HEAD-LINE a Jurnalului de Argeș**).

Am fost onorat să mă situez printre cei invitați, în calitate de redactor șef al publicației muscelene "EVENIMENTUL muscelean".

Acum am să vă mai spun ceva, nu ca să mă dau mare (cum ar fi gata unii să-mi replice), ci pentru a semnală și cu această ocazie unde am vrut eu să bat când am zis că "**muscelenii riscă o izolare nefastă**". "Jurnalul de Argeș" a oferit o serie de premii, constând în diplome (**nu bani !; presa, în general, e săracă din**

acest punct de vedere) acordate în semn de prețuire. Ei, bine, singurul redactor șef al vreunei publicații din Argeș, care a primit un astfel de premiu, a fost subsemnatul. În momentul în care am fost “scos la rampă”, pentru strângeri de mână și înmânarea diplomei respective, redactorul șef al “Jurnalului de Argeș”, dl. **Gabriel GRIGORE**, după o scurtă prezentare a săptămânalului nostru muscelan, în termeni foarte frumoși, mi-a atras atenția că **ar fi bine să-mi bag mințile în cap** și s-o las mai moale cu JUDEȚUL MUSCEL. La această intervenție plină de spirit, formulată totuși în limita bunului simț, întreaga asistență a răspuns cu aplauze prelungite.

Replica mea a fost așteptată cu viu interes și a sosit prompt în ceea ce mă privește, dar probabil că nu va satisface pe unii dintre cititorii noștri. I-am răspuns că e bine să nu piardă din vedere faptul că sala e plină de personalități de origine muscelană, care onorează prin prezența lor sărbătoarea **Jurnalului de Argeș**.

Atâta. Asta a fost replica mea. Cei prezenți nu au răspuns cu aplauze, ci numai cu zâmbete pline de subînțelesuri. Când m-am întors la locul meu, am primit felicitări de la cine nu mă așteptam...

În sală, erau mai mulți musceleni decât credeam eu. Frați buni de-ai noștri.

Musceleni de-ai județului Argeș...

Un ministru la Câmpulung

Aflat în trecere prin Câmpulung, cunoscutul regizor MIRCEA MOLDOVAN, actual ministru secretar de Stat în Guvernul României, președinte al CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI, a fost încântat să afle că în vechea cetate de scaun a Câmpulungului, azi e citit “**EVENIMENTUL muscelan**”. Am smuls de la distinsul oaspete următoarele declarații:

- Dacă descopeream Câmpulungul pe vremea când făceam filme, cu siguranță aș fi făcut niște filmări în această zonă.
- Câmpulungul m-a impresionat în mod deosebit prin arhitectura tipic românească, conservată într-un mod pe care nu l-am mai întâlnit, acolo pe unde am colindat.
- Am aflat pentru prima dată, de la dumneavoastră, că releul de la Măpău este învechit și depășit. Voi interveni la ministrul comunicațiilor pentru ca muscelenii, pe care îi prețuiesc în mod deosebit, să poată recepționa în condiții normale programele TV.
- Plec din Câmpulung îndrăgostit pe veci de tot ce înseamnă Muscel.

Piteștenii cred că la Câmpulung se află “Moldova” Argeșului și se interesează de oamenii cu bani din zonă

L-am urmărit pe primar la o emisiune TV, în calitate de invitat al cunoscutului ziarist Gheorghe Smeoreanu, la Pitești. S-a întâmplat luni noaptea, în această săptămână. Săracul primar a fost luat la întrebări, în primul rând despre ARO. George Bălan și-a formulat foarte bine răspunsurile, într-o notă de politician de carieră, dovedind totuși că-și cunoaște foarte bine problemele urbei pe care o păstorește administrativ. Desigur, primarul nu are nici o responsabilitate pentru ARO. Nu-și poate atribui nici merite, dar nici critici sau vreo vină pentru ceea ce se întâmplă la Uzina de sub dealul Măgurii. Cu toate acestea, primarul este confundat în afara orașului cu managerul general de la ARO, sau cu managerul general de la GRULEN, și așa mai departe. Dar nu primarul răspunde de activitatea economică a societăților comerciale din municipiu. Ba, mai mult, el suferă din cauza prostului mers al întreprinderilor din zonă. Bugetul local are ca sursă de alimentare o parte din impozitul pe salarii de la întreprinderile cu sediul în Câmpulung. Dar de unde bani ? ARO nu are. GRULEN nu are. Consecința: bugetul local este sărac. Și fără bani nu poți turna asfalt, nu poți pune pavele colorate,

nu poți construi spitale, nu poți întreține școli, nu poți construi, de exemplu, pasaje subterane ca la Pitești. Așadar, cu un buget sărac, cum este al Câmpulungului, primarul trebuie să facă adevărate miracole financiare pentru a supraviețui în fața unui electorat și așa destul de pretențios.

George Bălan are viață grea. Nu aceeași viață grea o are primarul unui oraș ca Mioveniul, de exemplu. Acolo, Uzina DACIA poate să-și plătească toate dările către bugetul local. Mioveniul are, de fapt, cel mai bogat buget local din țară, raportat la numărul de locuitori. Dar, mergeți la Mioveni și vedeți cum arată... Nu se vede bogăția despre care am vorbit...

Se spune despre Câmpulung că agenții economici nu sunt prea bogați. Nu prea sunt, deci, locuri de muncă. Pot fi numărate pe degete societățile comerciale prospere. Dar, paradoxal, tot despre Câmpulung se mai zice că are cei mai mulți oameni cu bani, raportat la numărul de locuitori. Adevărul este că sunt destui oameni bogați aici. Acesta este probabil și motivul pentru care realizatorul emisiunii TV la care vă spuneam că a participat primarul Bălan, l-a întrebat pe acesta: "Care sunt oamenii cu bani din Câmpulung ?". Primarul a ocolit, diplomat, răspunsul. De fapt, nici nu cred că cineva ar putea da un răspuns complet la o astfel de întrebare. "Care sunt întreprinderile cu bani ?", aceasta era întrebarea pertinentă, care, dacă i s-ar fi pus domnului primar, ar fi avut ocazia să descrie situația jalnică a bugetului local. De fapt, ziaristul cunoaște acest lucru, pentru că, la începutul emisiunii, s-a referit la Câmpulung, în plan economic, ca la o "Moldovă" a Argeșului. Așa văd piteștenii Cetatea lui Negru Vodă.

Amintiri despre copilăria din... curtea mare a orașului...

Geanina zice că nu știe despre ce ar trebui să scriu.

E o tânără care utilizează programe de calculator, fără prea mari probleme. Cu o meserie ca aceasta, poate câștiga decent, în State de exemplu. Sper că înțelegeți ce vreau să spun. Dar ea câștigă decent, la Câmpulung. Nu mai sunt foarte mulți dintre cei care se pot lăuda cu un salariu decent pe raza urbei dintre muscele. Iată un subiect pe marginea căruia să tot stai pe banca din fața casei, cu vedere la drum, pentru taclale pe săturate. Bun. Dacă Geanina nu mi-a putut oferi o idee, pentru că nu-i stă gândul la asta ceva, e musai ca subsemnatul să se descurce singur.

M-am revăzut cu un vechi prieten, de care mă leagă amintiri din minunata copilărie de care am avut parte, ca mai toată generația mea. Petrică STOICA, "Pușu", după alintul prietenilor, se juca în aceeași "curte" cu mine și cu mulți dintre cei care azi sunt bine cunoscuți ca medici, profesori sau manageri ai propriilor lor afaceri. E vorba de marea curte de odinioară a copiilor Câmpulungului. E vorba, care va să zică, despre Grădina Merci sau de bulevardul Pardon. Despre Flămânda plină de

meri, cire și sau nuci. Despre parcul Țefănescu sau despre Râul Târgului. "Băi Nae, noi chiar am avut o copilărie fericită!", mi-a zis prietenul Pușu.

S-au schimbat vremurile. De ce se tot schimbă multe lucruri în rău? De ce copiii zilelor noastre sunt cu prioritate legați de cenușul dintre blocuri și de ecranele TV pline de tembelisme ticluite cu ticăloșie în laboratoare speciale, spre tembeleizarea nașunilor sortite a trăi la rang de colonii... Pentru că de fapt cam pe-acilea se află adevărul... E foarte dificil de explicat acest fenomen al bombardamentului cu informații toxice asupra nașunilor. Totuși nu suntem obligați să ne aliniem la acest joc criminal. Noi avem, cel puțin teoretic, puterea și libertatea de a alege numai ce e bun de pe piața informațiilor. Este foarte dificil, dar nu imposibil.

Generația mea și a lui "Pușu" a crescut cu PIF și CUTEZĂTORII. Acum e altceva. Acum avem colecția de toamnă-vară-iarnă-primăvară "PÂPE GOALE și SEXI BALAMUC", generic vorbind. Avem, ce-i drept, informație de pinută și cu mult peste ce aveam noi odinioară, mai ales în domeniul informaticii și al computerelor. Eu nu mi-am propus însă să vă vorbesc despre excepții...

Problema noastră, a românilor, este că nu prea știm să ne educăm copiii. Studii științifice elaborate au relevat acest crud adevăr al zilelor noastre. Cu gândul mereu la ziua de mâine, dezorientați, fără planuri de viitor, fără nădejde, părinții uită să se concentreze asupra educației copiilor lor. Și nici măcar nu au posibilitatea să o facă, de cele mai multe ori. Acesta este un fenomen care poate conduce, încet, dar sigur, la dezintegrarea morală a acestei națiuni.

Statul este neputincios față de această situație. Sectorul privat este aproape paralel cu subiectul la care am făcut referire...

Să luăm și un exemplu, de aici de la noi de la Câmpulung.

Foarte scurt ți la obiect. Spuneți-mi dacă în afara preotului Păuleș, ca să nu zic, de fapt, a Bisericii Catolice de la Câmpulung, mai există cineva care a întreprins vreo acțiune asemănătoare, în ceea ce privește sistemul educațional al copiilor muscelenilor? Preotul Păuleș este de altfel CETĂȚEAN DE ONOARE al municipiului. Câmpulungul este un oraș în care trăiesc, în marea lor majoritate, cetățeni ortodocși... Asta că veni vorba... Ce-i pasă Geaninei? ... Ea are o meserie bună, o slujbă pe măsură ți... de copil îi vede mama soacră...

Salut minerii lui Ilie Scarlat, sau pe Ilie Scarlat al minerilor, că e totuna

Câmpulungenii se salută cu voce tare oriunde s-ar afla. Ei sunt învățați să vorbească tare, să se audă de pe o parte pe alta a bulevardului. Aici, pe lungul câmp ce străjuie albia Râului Târgului, oamenii ies din case ți se întâlnesc pe stradă, unul cu altul, de parcă ar locui toți în aceeași curte. ți se salută cu întrebarea "Ce mai faci ?". La acest "salut" se răspunde invariabil cu: "Bine" sau cu "Bine, mulțumesc de întrebare", pe scurt, "Bine, mulțumesc". Se pare că interesul fiecăruia pentru cel cunoscut este treaz mereu. ți acest lucru nu deranjează, ba chiar este apreciat cu mulțumiri. Pentru că e mare lucru să fii băgat în seamă, e mare lucru să fii întrebat de soartă. "Ce mai faci ?", nu este o interpelare tendențioasă, răutăcioasă, ci doar o atenție - ca semn de apropiere, de prietenie. De aceea, prieteni musceleni, să nu vă supărați niciodată atunci când sunteți întrebați "Ce mai faceți ?".

Apropo! Ce mai face Ilie Scarlat ? Muscelean neaoș de la Malul cu Florile, că sună bine tare acest nume pe versurile melodiei aceea cu dor: "Flori de mină"! Titlu mai minunat nici că putea găsi cineva pentru un volum de poezii închinat

minerilor. El, Ilie Scarlat, se trădează de la o poartă că este fire de poet, în mediile literare, așa cum, tot de la o poartă, i se simt tenacitatea și talentul organizatoric în sfera managementului. Lider de sindicat minier, Ilie Scarlat a ieșit din tiparele banale post-decembriste, dovedind că se poate impune ca manager sindicalist și cu alte metode decât cele ce țin de bastoane, lămpașe, târnăcoape sau alte instrumente de acest fel. Titrat în istorie și viitor licențiat în drept, Ilie Scarlat reprezintă un tip interesant de muscelan, care merită să fie întrebat din când în când CE MAI FACE.

Inventez eu un alt fel de presă ? E ceva aiurea în a saluta un muscelan ? E nedrept, e păgubos, e criminal să saluți în loc de a insulta, a calomnia sau a bârbi, pur și simplu ?

Din când în când am să revin la acest obicei. Se pregătește de salut un alt muscelan... Era gata să-i dau numele. Aveți răbdare. La toți le vine rândul.

Vă las cu bine, iar eu fac tot "bine, mulțumesc".

P.S. Am ales să-l salut azi pe Ilie Scarlat, pentru că, la urma urmei, salutându-l pe el, am salutat vreo două mii de mineri, cu efii de sectoare cu tot și cu directorul exploatarii în frunte. Iar minerii musceleni sunt oameni de toată isprava, prieteni cu care ne fălim.

Pristavu, Jenică Matei, Grigore Stănescu și mulți alții...

Aș fi vrut să vorbesc pe larg despre numele colegului meu de generație, Pristavu. Familia Pristavu este pomenită chiar și în "Suvenir Câmpulung" de Tudor Mușatescu. Numele Pristavu are rădăcini adânci în istorie, ca multe alte nume muscelene. Gil Pristavu este un tip interesant pe care, deocamdată, îl salut în treacăt. Nu am timp suficient să mă opresc așa cum se cuvine la a scrie despre prietenul Pristavu. Un om de afaceri de talia sa, care - pe deasupra - mai are și o genă de muscelan vizibilă de la o poartă, nu poate fi trecut cu vederea.

Are orașul nostru mulți oameni de valoare. Unii sunt mai comunicativi, alții mai puțin. Protopopul Jenică Matei este un preot de mare ținută, o înaltă față bisericească. Preotul Jenică Matei are un verb cu care zdrobește răul, cu har duhovnicesc. Păcat că sunt mulți proști care nu-i pricep cum se cuvine, uneori, vorbele pline de metafore, precum pildele biblice. Și păcat că prea distinsul preot muscelan nu se poate stăpâni uneori, dând

frâu liber unor opinii, fără diplomația ce s-ar impune în postura sa de înalt reprezentant al Bisericii Ortodoxe. Se comportă așa pentru că are un suflet foarte nobil, pentru că nu are exercițiul acrobațiilor verbale, pentru că este, în fond, o fire foarte sensibilă. Aici câte nu s-ar mai putea spune despre Jenică Matei... E un om așa jumătate. Un preot ce poate răspunde exigențelor cerute de părintele Stăniloae preotului ortodox. Desăvârșit.

Doctorul Grigore Stănescu este directorul unui Spital cu mari tradiții. La Câmpulung vin aici piteșteni după specialiștii ginecologi, cum ar fi doctorul Șerban Năstase. Chirurgii din Pitești salută respectuos pe eminentul nostru medic chirurg Valerică Iosifescu. Avem reumatologi de primă clasă, cardiologi cu renumita școală a Clujului, pediatrii primari aici așa mai departe. Grigore Stănescu este el însuși un specialist de forță, recunoscut de clinici bucureștene. Iată că avem medici despre care să tot vorbim, să scriem cărți. Sunt musceleni de-ai noștri, pe care îi salut, pe care îi iubim noi toți cei care credem în oameni aici în valorile umane.

Avem profesori, avem specialiști din toate domeniile. Muscelul este plin de oameni de valoare. Voi scrie despre ei, despre acești oameni minunați, ori de câte ori voi putea.

Avem aici ziariști. Îi invit pe toți să-mi urmeze exemplul. Descoperiți, oameni buni, pe semenii voștri, care sunt aici ei, cel puțin la fel de buni ca voi.

Iubiți-vă aproape !

Starea vremurilor

Invitatul rubricii: Mircea DIACONU

**„În România unii trăiesc în socialism,
unii în capitalism aici alții nu au ajuns
nici... coloniști”**

Mircea Diaconu, argeșean din Vlădești, nu mai are nevoie de nici o prezentare. Cu treburi în Argeș a trecut aici prin redacția noastră. Era pe ultima sută de metri, înaintea încheierii pregătirilor pentru „Carnavalul 1900” care s-a desfășurat la București zilele trecute. Aici l-am întrebat: „Ce mai e prin țară, domnule Mircea Diaconu?”

Aici ne-a răspuns:

„E un coșmar. Sigur, nu pot da eu verdicte. Poate e mult spus coșmar. Dar vă pot da un studiu de caz: „Carnavalul 1900”. Se blochează, deși este un lucru în sine, un lucru care nu deranjează, nu strică alte interese. Dacă asta nu se poate face în condiții normale, ce să mai vorbim de cele care într-adevăr sunt la concurență cu alte scopuri. Anul acesta mi-am propus să încep

din timp (crezând că eu sunt de vină că n-am luat-o din timp). Degeaba! Vine ziua când aduc mașinile cu decor, în piața de flori de la Curtea Veche și este plină de mașini încărcate, puse peste tot, într-o isterie auto. Pe stradă nu este eliberat, nefiind nici un semn de interzis, nici un gardian public. Și înnebunesc de spaimă! Am toate hârtiile, toate aprobările, de la Arhivele înalte, de la Primărie și încep să umblu de colo - colo, din gardian în gardian, din polițist în polițist ca până la urmă să rezolv tot cu pilele mele. Pur și simplu sun un prieten de la Direcția Poliției și acesta trimite, „pe barba lui”, un echipaj. Culmea! Degeaba am hârtii, aprobări, tot graficul trecut printr-un mecanism. Eu credeam că acest mecanism funcționează. Nu funcționează!!! Nu funcționează!!

Și am zis de circulație, am zis de parcare. Și zic mai departe de gunoi. Anul trecut - protocoale cu RASUB-ul, hotărâre de la primar, să fie curățenie în timpul Carnavalului, cu schimburi, cu gunoieri, cu mașini ... în fine cu tot mecanismul funcțional. A trecut prima zi de Carnaval și a doua zi dimineața, un munte de gunoarie - în decor. M-anunță disperat studenții care se aflau în costume. Sun peste tot! Nu e de găsit nimeni și atunci intru în toate magazinele din zonă și cer măști. Încep din capătul străzii, împreună cu studenții mei să măturăm piața. Lumea se amuză pentru că pare că-i o joacă. Adunăm tot gunoiul. Și iar sun să vină cineva să-l ia. Nu găsesc pe nimeni pe nicăieri. Atunci ridic cârpa care acoperea scena și bag gunoiul sub „poala scenii”, ca să mă exprim ca la țară. Las poala la loc și continuăm spectacolul. Abia noaptea a venit cineva și a luat gunoiul.

Deci, care a fost problema? Îmi răspund singur: indiferent câte aprobări și grafice ai avea până nu dai „ceva” nu rezolvi nimic. Asta e în România. Mă pun în pielea președintelui, în pielea cui vreți, dragii mei prieteni, care, cică se luptă cu

corupția, că aplică legi ... Nu! Nimic nu funcționează. Cineva nu vrea! Uite-așa ... Stă cu nasu-n tărnuș și nu vrea!

Și încă o chestie foarte amuzantă. Vorbesc de RENEL. Cu patru ani în urmă m-am ocupat și de iluminare. Grafice, aprobări, tot ce trebuie, ... cafele, băute cu directorii la toate nivelele ... totul e perfect ... schimburi de prietenii, de cârpi de vizită. Trebuie să se cableze carul de televiziune și iluminarea scenică, însemnând zece metri acolo în Piațetă.

Prima dată, în 1995, a pornit tot mecanismul, lumea a venit ... transmisii în direct ale televiziunii. Și ... era o grevă la RENEL și nu voiau să vină. Trebuia să vină un maestru cu o geantă ca să ne lege acolo. Și acel domn nu venea, că era în grevă. Între timp, ați observat ce s-a întâmplat cu salariile celor de la RENEL. Când din grevă în grevă au ajuns să aibă salarii de trei miniștrii la un loc.

Mai era un capitol. Iluminatul public. Mi se pare o chestie normală să funcționeze. Nu funcționa nici un bec în tot cartierul ăla. Iarăși protocoale ... tot ce trebuie ... se angajează funcționarii cu iluminatul public. Deloc nu merge! Deloc! Deloc! Anul acesta am dat de o firmă, o fabrică de corpuri de iluminat, care face tot. Ce? fac și treaba ăstora (schimbă becurile, repară). Și totul e pur și simplu pe prietenie: i-am rugat și ei fac. Pe lângă asta fac și o iluminare specială, în plus și stradală și de scenă.

Cred că-i o singură problemă: în România unii trăiesc în socialism, unii în capitalism și alții nu au ajuns nici... coloniști. Și cred că cei mai mulți trăiesc în acest timp de socialism năprasnic, în care, așa cum am citit în în „Jurnal PULS”, au timp să desfacă rebus la serviciu, la stat binențeles. E un coșmar! M-am săturat și, din punctul meu de vedere, e ultimul Carnaval pe care-l mai fac. Îmi pare rău că va fi lovit cel căruia i se adresează - publicul larg, care, săracul, nu are nici o vină”.

Starea vremurilor De vorbă cu Mircea Diaconu (II)

„N-am fost niciodată un haios”

- *Aveți vreo amintire tristă, legată de Argeș?*

- Din ce în ce mai des îmi vine o scenă în cap; nu știu cât de tristă este. Mă văd elev de liceu, de clasa a XI-a, la o cantină muncitorească din Câmpulung, mâncam mâncare de cartofi și am găsit, bineînțeles, un vierme alb și cu capul negru, gras. L-am aruncat și am continuat să mănânc mâncarea de cartofi. Nu era prea ieșită din comun întâmplarea atunci, însă acum îmi vine din ce în ce mai des în minte întâmplarea asta. Ar trebui să fac serial cu amintirile mele triste, care nu țin neapărat de faptul că atunci când eram foarte tânăr, la pubertate, ai tot felul de melancolii, tot felul de căderi. Nu erau legate de-astea. Pentru că tinerețea mea se leagă toată de Câmpulung, Vlădești, Pitești; erau niște vremuri ciudate. Când eram elev de școală primară, în clasa a III-a și eram pionier pentru prima dată... A venit un

instructor de la Pitești, de 1 Mai. Ne-a adunat pe noi, pionierii, ne-a dat niște timbre pe care scria 1 Mai și care trebuiau puse în piept cetățenilor din comună. Ni le-a dat să le vindem cu 50 bani - mi-aduc aminte ca acum - pentru fondul detașamentului. Și eu am fost însărcinat să mă duc să fac acțiunea aceasta. Mi-a dat o cutie de bomboane mare, rotundă, cu sigiliu. Am vândut eu vreo zece timbre de-astea ... treaba mergea bine ... când la 1 Mai, era lumea mai veselă; era unul pușin băut și mi-a zis: „- Bă păcă! Ce 50 bani, îți dau 10 lei. Și mi-a trântit 10 lei în cutie, rupându-mi sigiliul... Dar mi-a dat 10 lei! După ce am vândut totul m-am dus și-am raportat detașamentului și instructorului. Însă, acest tovarăș instructor a zis: „- De ce este sigiliul rupt?” Și-am explicat: „- Un om mi-a băgat 10 lei și neavând loc, sigiliul s-a rupt. Atunci tovarășul s-a enervat foarte tare și m-a judecat. A strâns tot detașamentul, m-a scos în fața și m-a judecat pentru că am rupt sigiliul și am încălcat sarcina pe care o aveam de îndeplinit. Și, fără să numere banii din cutie, el a decis că sigiliul era rupt pentru că eu am furat banii din cutie.

Și eram proaspăt pionier ... și am suferit ca un câine. Și mi-a venit să mor, să dispar. Ceva înfiorător. Niciodată nu m-am simțit atât de nedreptățit și n-am avut nici un mijloc să mă apăr. Plus că, colegii mei dintr-a III-a au luat cuvântul. Și unii dintre ei au spus că fac și alte lucruri urâte, cum ar fi că am drăcuit. A fost un moment dificil pentru mine. Când îl povestesc acum, nu găsesc nimic amuzant în el. Cred că aceste întâmplări caracterizează foarte bine anumite timpuri, pe care uor, uor le uităm, le romanțăm, le acceptăm, le iertăm. Și eu fac chestia asta, dar, din când în când mă mai apucă așa ... împotriva unui „tov. instructor”, care n-a dispărut dintre noi, ca tip uman; decât că acum îl cheamă P.N.P. sau altfel. Un tovarăș instructor, care se adaptează vremurilor și e activist zelos, într-un punct sau

altul, este etern, după părerea mea, în România. ^ai vorbesc foarte serios! Îl văd ca tip uman în diverse spații: social, politic, uman, cultural. Zelosul ..., lual-ar dracul!

- *Dar de ce?*

- Se întâmplă peste tot. La noi este mai mult talent, oportunism.

- *De unde-l moțtenim?*

- Nu știu. Poate că este un exercițiu milenar, de alunecare peste lucruri. Este psihologia poporului mic. Dar poporului mic în sensul forței, nu al importanței, neapărat. Dar să nu dramatizăm și să generalizăm. Sunt tot felul de oameni, în orice societate.

- *Spuneți-ne acum și ceva de bine.*

- De bine? Câte vrei de bine! Nu știu, nu-mi vine acum pentru că eu nu le am alb și negru. Dacă am discutat până acum pe negru, rămân pe negru. Nu dau pagina prea ușor. ^ai în general nu sunt un tip vesel deloc. Cu câțva timp în urmă, când eram eu mai tânăr și mai actor, o învățătoare tânără îi spune maică-mi: „Vai, dar cred că aș vrea să distreză când vine acasă!” (vorbea de mine) și mama nu înțelegea: „Cum, să mă distreze? Nu, deloc!” Pentru că n-am undă de umor și n-am fost niciodată un haios.

Mai zic și eu, nu dau cu parul URA ^aI... LA GARĂ !

Trecător, mai în fugă, mai pe-ndelete, cu opriri sub și pe poale de Muscel, simt mâncărimea pixului. Îmi curge pasta, fără aprobare specială, ba pe o ciornă, ba pe o foaie de curat și iau o gură de aer pe care-l redau cernut prin sita plămânilor. Gust din amarul strecurat prin timpul ce trece ca acceleratul peste Bulevardul Pardon. Privesc, cu ochii-n soarele ce bate peste Câmpulung de Muscel, către lungul nasului de primar și-n latul palmelor de aplaudaci ce-și ling idolul cu cerneluri *“expres-muscelene”* sau prin eterul de *“intex-prim”*, marcă înregistrată pe bandă și... la comandă. Slavă eroilor noștri, cu genă de musceleni, sortiți statului pe băncile din Grădina “Merci”, unde castanele se coc în cuptorul zeilor ce nu mai prididesc să-și culeagă jertfele pe post de plocoane. Se pune de-un parastas sub Măgura, se trag clopotele din Flămânda, cu sfori udate-n Râul Târgului, și orașul, pardon, municipiul se gătește de sărbătoare. Fanfara, nedisponibilizată încă, din bazinul minier, își lustruiește alăturile, pentru a trage niște Țigănești în ritm de *“ia-mă Doamne, stinge-mi neamu”*, înveselind cortegiul gata

de drum. Nu, că nu-i ultimul drum, cum ați fi tentați să credeți, ci doar unul asfaltat, scurt și parcurs de la o poartă la alta. De la poarta 1, pe unde intră și iese automobilul AG – 01 – ARO, la poarta, sau, mă rog, ușa casei. Acolo, unde stă nevasta cu ochii pe telenovele, și copiii cu ochii pe sacoșa tatei. Și familia fredonează: *“Uite mamă, vine RATA / A sosit omerul tata”*. Veselie mare, de nedescris. Îți vine să-ți bați copiii cu basca în fața Primăriei. Și parc-o văd pe nevasta primarului că sare-n apărarea bătușilor. Iar primarul dă să vă confie basca. Bat-o vina de viață, cusută cu albă-ață ! Mă fură pixul și-mi dau drumul la cuvinte, aș... în dorul lelii. Ce-i asta ? Bat câmpii, bineînțeles. De ce ? Păi, să priceapă vaca, aia de parte când și când pe faleza târgului... Dar, mai știți, că vorba aia: *“Unde dai și unde crapă”*... poate crapă-n altă parte. Hai, nu fiți triști, c-o s-auzim și de bine.

Ura și... la gară !

La supărare cu gândul la GENA DE MUSCELEAN

Eu însumi născut în Câmpulung, în “buricul târgului”, cum îmi place uneori să mă laud, am deseori senzația că sunt neînțeles, cu prioritate, de către musceleni. Fenomenul are conotații largi. Muscelenii sunt cotați, în general, drept niște “neînțeleși”. Orgoliile, împinse uneori spre cote imposibile, patriotismul local excitat adesea până la izolare, setea de senzational comentat cu viteze uluitoare, bârfa, intoleranța, principiul “să moară și capra vecinului”, și multe altele de acest fel, sunt caracteristici, în general, umane. Noi, muscelenii, posedând un simț critic aparte, realizăm că avem în noi câte una din toate cele rele înșirate mai sus. Dar, din nefericire, acest lucru îl recunoaștem numai în cercuri intime. Când cineva face public faptul că la noi în Muscel trăiesc, totuși, oameni, și acești oameni au și defecte, sărim ca arși, facem scandal, ne rupem gâturile, punem piedici în stânga și în dreapta sau luăm poziția din care să dăm brânci... Dacă e să primim un brânci, e bai mare ! Ne ridicăm și faultăm la pătrat. E greu să arăt unde vreau eu să ajung. Există riscul să bat câmpii fără să iasă nimic, fără să priceapă nimeni ce mă doare pe mine și, ceea ce, de fapt, doare

pe orice muscelan adevărat, dar rar ne este dat să recunoaștem, din păcate. Ți e mare, mare păcat.

Câmpulungul, leagăn de cultură Ți civilizație, cetate între cetăți, are fii cu care se mândrește națiunea română. Îți cunoașteți, desigur. Muscelul a născut pictori, poeți, scriitori, oameni de teatru, medici, profesori, oameni de Țtiință, sportivi de performanță Ți, practic, nu există domeniu de activitate în care să nu se fi afirmat vreun muscelan în această țară. Spiritul de contradicție al nativilor de la poale de Muscel, este demn de lăudat, dar... Ți de criticat. De ce în afara "granițelor", muscelenii se înțeleg de minune ? Aici, la noi acasă, o polemică se transformă imediat în scandal de mahala ! Să nu cumva să îndrăznească cineva să ia o opinie față de vreun neajuns, că e bai mare... Să nu cumva să îndrăznească cineva să se afirme cu un act de caritate, că e bai Ți mai mare. Să nu cumva să îndrăznească cineva să fie prea cinstit, că este, inevitabil, bănuț de... necinste !

O ținem una Ți bună cu lozinca "*Vrem județul Muscel în granițele sale istorice*", dar pierdem din vedere faptul că spiritul de dezbinare a învins, din nefericire, pe aceste meleaguri. Cei de la Malu cu Flori nu mai vor Muscelul. Cei din Topoloveni, piteșteziști, nici nu vor să mai audă de aȚa ceva. Ce să mai vorbesc despre cei din Racovița sau Stâlpeni ? În acest timp, cei din Câmpulung Ți împrejurimi se izolează pronunțat de viața politică a județului Argeș, din orgolii neinspirate. Avem acest ziar, în care îmi vârs cerneala din modestul meu stilou. Mai avem Ți un altul. Ți bine ar fi să mai apară cel puțin încă două. Dar câți au înțeles rostul presei locale ? Eu, unul, m-am prins că (bine ar fi să greșesc, dar mă tem că nu...), dacă dai într-unul, țipă doi, Ți dacă nu dai în nici unul, țipă trei... Bântuie un microb de răcă în această zonă Ți nu pot să-i dibui cauza. Încerc doar.

Am deschis larg paginile ziarului, pentru confruntarea de

idei între formațiunile politice locale. Cum au scris P.S.M.-iștii, cum am fost acuzați că suntem de-ai lor. Cum au scris țărâniștii, cum am fost făcuți țărâniști... Am luat o opinie față de vreun neajuns evident Ți s-a găsit imediat cineva să mă înjure în fel Ți chip... Ciudat este că, exact cine mă înjură, în termeni suburbani, mă acuză, în același timp, de limbaj suburban ! Naiba să-i mai înțeleagă ! Unii fac pe deșteptii Ți nu recunosc cuvinte cuprinse în dicționarele limbii române, numai pentru a demonstra elitismul lor. Fac pe nebunii cu mine, acuzându-mi vocabularul care, de fapt, le place, dar nu-l pot folosi, pentru că, ce-i drept, nu e la îndemâna oricui. Celor acuzați în paginile ziarului li s-a explicat limpede Ți clar că e normal să iasă la luptă Ți să replice, pentru a scoate adevărul la iveală. Noi, o mână de oameni, care ne jucăm cu condeiul, nu putem stăpâni întregul adevăr. Noi nu suntem nici poliști, nici magistrați, nici parlamentari, nici guvernanți. Toată lumea așteaptă de la noi să stabilim adevărul. Corect. Asta Ți vrem. Cineva îmi spunea: "*De ce publicați, domnilor, scrisori pe care nu le verificați ?*". De acord, există scrisori pe care nu le verificăm înainte de a fi publicate. Tocmai pentru că vrem să aflăm adevărul, facem public aceste scrisori. Cei vizati sunt obligați să intervină Ți să limpezească situația, iar noi, în final, ne angajăm să opinăm tranșant, funcție de reacțiile cititorilor. Ne-am propus să angrenăm practic toți cititorii la facerea acestui ziar. Asta vrem noi. Dar, se pare că nu ține... Muscelenii preferă să stea pe post de spectatori la un "*spectacol de 300 lei pe săptămână*" ? Dacă-i aȚa, înseamnă că eu aȚa fi "*regizorul*" acestui trist spectacol Ți trebuie să suport reacțiile "*din sală*", care pot fi dintre cele mai neprevăzute, aȚa cum, pe bună dreptate, mă avertizează cititorul Vasile BRAD într-o scrisoare în care îmi amintește că "*după toamnă poate veni brusc o iarnă grea*"... AȚadar, se poate arunca în mine cu "*roșii*" sau "*ouă stricate*". Pot primi "*fluierături*". Sau pot primi aplauze.

Oare se merită să-mi asum acest risc ?

Ați înșeles, stimabili cititori, că mă bate gândul să las baltă totul și să-mi văd de pătrâpica mea rezervată pe eșichierul vieții, fie că pătrâpică albă... sau neagră ?!

Cărți de vizită cu rădăcini muscelene

Noi muscelenii avem un simț critic exagerat, dar nu stăm mai rău nici la autocritică. De aici, poate paradoxal pentru unii, izvorăște forța și geniul muscelenilor.

Muscelul nu este doar izvorul lui Tudor Mușateascu, Ion D. Negulici, Theodor Aman, Constantin Baraschi, C.I. Parhon, Ion Nanu Muscel, Ion Barbu, Dumitru Baci (am enumerat la întâmplare, doar câteva din marile personalități ale lumii literare, artistice sau științifice de notorietate națională sau internațională) nume arhicunoscute, despre care copiii învață la școală.

Muscelul nu este doar izvorul lui Mircea Diaconu, actorul care și-a semnat intrarea în istoria filmului românesc cu mult înainte de a-și spune ultimul cuvânt pe târâmul artelor, al vieții politice sau al literaturii.

Din Muscel nu-și are originea doar eminentul om politic, fost prefect de Argeș și senator în Parlamentul României, Constantin Nicolescu, pentru care cariera politică nu pare a fi nici pe departe la final...

Muscelul l-a dat și pe reputatul medic legist Dan Manu, care a demonstrat cu prisosință și calități de politician de clasă.

Muscelul ni l-a dăruit pe Valerică Iosifescu, medic chirurg situat în galeria marilor personalități slujitoare în altarul lui Hipocrate, fire complexă cu trăiri nemărginite, care picură dragoste și pasiune în tot ce face.

Elena Dumitru, născută în Valea Mare Pravăț, este un "taur" care a dovedit calități manageriale de excepție într-o perioadă în care cei mai mulți învață abecedarul economiei de piață.

Tot muscelan este și Pîl Popescu, omul care a ținut constant motoarele aperiute la cea mai îndrăgită echipă de fotbal a muscelenilor de pretutindeni.

Gheorghe Pepenel a reușit să predea, o fabrică în picioare, pe un teren al economicului muscelan care putea fi caracterizat cel puțin mlătinos. CIMUS reprezintă o navă dusă la mal de Gheorghe Pepenel. Țacheta acestei afaceri a fost preluată de un concern internațional.

Pavel Chișa este unul dintre cei mai inimoși musceleni ai "erei" postdecembriste. Erou al Revoluției Române, dar și specialist de marcă al uzinei ARO, Pavel Chișa este o personalitate care face istorie la Schitu Golești.

La capitolul oameni de afaceri musceleni, există un nume care face carieră. Numele de Bulugea, m nume de muscelan neaoș, și-a semnat dreptul de a fi trecut în istoria economicului muscelan, dovada fiind dată de MONTANA MG S.R.L. Familia Bulugea reprezintă locomotiva economicului muscelan postdecembrist.

Turismul muscelan are o inimă foarte mare cu numele de Mina Preoteasa. Ea bate până sub poalele lezerului, unde Cabana Voina se încăpățânează să-și primească turiști din toată țara chiar și în vremuri de recesiune economică.

Prof. univ. dr. Ștefan Trâmbaciu, este unul dintre contemporanii mediului academic, care confirmă regula valorilor muscelene.

Generali Nicolae Păstinică și Nicolae Berechet sunt doar două exemple care să confirme că Muscelul este patria foștilor și viitorilor generali. Virgiliu Banu este un alt nume de pe

eșichierul generalilor musceleni, care dovedesc forță a genei de muscelean.

Cătălin Ȃerbănoiu este un nume al economicului muscelean de care se leagă speranțele viitorului acestui ținut.

Mulți alți musceleni îi merită prezentarea în aceste pagini, dar ori îi găsesc numele sub alte titluri de articole, sau dintr-o vină, pentru care îmi cer scuze anticipat, au fost omiți de această dată.